

DSS

Društvo
slovenskih
skladateljev

Koncertni
atelje

V SPOMIN TOMAŽU LORENZU

Matjaž POROVNE – *violina*
Klemen LEBEN – *harmonika*
Katja POROVNE SILIČ – *kitara*

PROGRAM

Vitja Avsec, Janez Gregorc, Tomaž Habe,
Aldo Kumar, Primož Ramovš

Sreda, 4. decembra 2024, ob 19.30

Društvo slovenskih skladateljev
Kogojeva dvorana

Ob 19.00 – Predkoncertni pogovor
z avtorji in izvajalci
Moderatorka: Nina Šenk

www.dss.si

PROGRAM

Vitja AVSEC

PITIJSKA RAPSODIJA za violino, harmoniko in kitaro

Aldo KUMAR

S POLICISTKO HAPPY END

*za violino, harmoniko in kitaro**

Primož RAMOVŠ

VIRIBUS UNITIS za violino, harmoniko in kitaro

I

II

III

Janez GREGORC

PATCHOULI za violino, harmoniko in kitaro

Tomaž HABE

TRI ŠALJIVKE za violino, harmoniko in kitaro

Šmentana muha

Polžek

Petelinček

* krstna izvedba

Matjaž POROVNE

je na Akademiji za glasbo v Ljubljani leta 2006 z odliko diplomiral v razredu prof. Primoža Novšaka. Izpopolnjeval se je še na Glasbeni akademiji v Zagrebu pri prof. Tarasu Pečeniju in na Univerzi za glasbo ter upodabljajočo umetnost v Grazu pri prof. Eszter Haffner, kjer je leta 2013 tudi magistriral.

Izpopolnjeval se je pri priznanih pedagogih: Gerhardu Schulzu, Rudolfu Gählerju, Jerroldu Rubensteinu, Igorju Ozimu, Tomažu Lorenzu, Hagaju Shahamu, Eszter Hafner, Ebenhardu Felzu, ter pri članih Godalnega kvarteta Artemis, Godalnega kvarteta Vogler in Godalnega kvarteta Apollon Musagete.

Za izjemne dosežke je kot član kvarteta Calisto leta 2006 prejel študentsko Prešernovo nagrado. Uspešno je prestal avdicije pomembnih mladinskih orkestrrov; European Union Youth Orchestra (EUYO), ter Gustav Mahler Jugendorchestra (GMJO), s slednjima je nastopil na pomembnih glasbenih festivalih; BBC Proms, Luzern Musik Festival ...

Njegovo glasbeno pot so podprle Fundacia Live Music Now na Dunaju, PE-Förderkreis iz Mannheima ter Villa Musice Rheinland-Pfalz iz Mainza. V okviru slednje je v Nemčiji muziciral v raznovrstnih komornih sestavih s priznanimi glasbeniki (David Geringas, Tim Vogler, Wen-Sinn Yang ...).

Igra v več zasedbah : Godalnem kvartetu Dissonance, Komornem godalnem orkestru Slovenske filharmonije, Ansamblu za sodobno glasbo Neofonija in v duu s kitaristko Katjo Porovne.

V letih 2011–2012 je bil zaposlen v Orkestru SNG Opera in balet Ljubljana, od leta 2012 pa je zaposlen v Orkestru Slovenske filharmonije.

Klemen LEBEN

je harmonikar, skladatelj, improvizator, pedagog in raziskovalec, ki verjame v sporočilnost povedne sodobne glasbe.

Študiral je na Visoki šoli za glasbo FRANZ LISZT Weimar v mojstrskem razredu prof. Ivana Kovala ter na Sibeliusovi akademiji v Helsinkih v razredu prof. Mattija Rantanena.

Udeležil se je več tekmovanj doma in na tujem, kjer je praviloma posegal po najvišjih mestih. Med temi je najžlahtnejša zmaga na 46. mednarodnem tekmovanju v Klingenthalu.

Trudi se za uveljavitev harmonike kot koncertnega glasbila in v ta namen sodeluje s priznanimi domačimi in tujimi skladatelji (Kalevi Aho, Toshio Hosokawa, Lojze Lebič, Georg Katzer, Matthias Pintscher, Uroš Rojko, Nina Šenk). Skozi ta sodelovanja nastajajo nova dela, ki so stalnica na Lebnovih koncertnih programih in hkrati širijo repertoar klasične harmonike. Poleg originalnih del za harmoniko 20. in 21. stoletja obsega njegov repertoar v enaki meri tudi dela mojstrov iz obdobja renesanse, baroka, klasike in romantike.

Sledi njegovega glasbenega udejstvovanja je moč najti tudi v obliki posnetkov v arhivih radijskih in televizijskih hiš (RTV Slovenija, ZDF, ORF, SWF, Deutschland Radio Kultur, RAI, YLE, RTS, HRT).

Poleg poustvarjanja se Leben udejstvuje tudi na področju skladanja in aranžiranja. Piše za raznorazne zasedbe, njegova dela pa so izvajana doma in na tujem (Finska, Rusija, Nemčija, Švica, Avstrija, Italija, Hrvaška, Bosna, Srbija ...).

Klemen Leben je poučeval na Visoki šoli za glasbo FRANZ LISZT v Weimarju, skrbel za predajanje inovativne glasbene misli na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana ter na ljubljanski Akademiji za glasbo, zdaj pa je zaposlen kot raziskovalec na Sibeliusovi akademiji v Helsinkih.

Je član Združenja finskih solistov in Društva slovenskih skladateljev. Več na: www.klemenleben.com.

Katja POROVNE SILIČ

je kitaro študirala na ljubljanski Akademiji za glasbo pri prof. Andreju Grafenauerju, kjer je junija 1994 diplomirala. Študij je nadaljevala na Universität für

Musik und darstellende Kunst na Dunaju pri prof. Brigitte Zaczek, kjer je junija 2000 z odliko zaključila študij. Kot najboljša diplomantka kitarskega oddelka je prejela posebno priznanje »Würdigungspreis«, ki ga podeljuje avstrijsko ministrstvo za izobraževanje, znanost in kulturo.

Solistično in v komornih zasedbah koncertira doma in v tujini, med drugim tudi v okviru raznih koncertnih ciklov in glasbenih festivalov.

S pihalnim orkestrom Logatec je izvedla Rodrigov koncert za kitaro in orkester *Concierto de Aranjuez* v Logatcu in Ljubljani ter v okviru festivala Mid Europe (Schladming, 2006) v Avstriji.

V letih 1992, 1993, 1994 je osvojila najvišja mesta na tekmovanjih »*Mladih glasbenikov Slovenije*«.

Uspešno se je udeležila tudi mednarodnih kitarskih tekmovanj, kjer je prejela več nagrad. Najpomembnejše med njimi so: Rust, Avstrija, 1999 (»Nikita Koshkin«) – 3. nagrada; Mottola, Italija, 1999 (»Citta di Mottola«) – 4. mesto; Granada, Španija, 1999 (»Paco Santiago Marín«) – častna nagrada (Mención Honorífica *execuo*); Dunaj, Avstrija, 1999 (»Forum Gitarre 99«) – 1. mesto in 2. nagrada.

Sodelovala je pri kompaktni plošči »Hymnus Carniolis« v okviru projekta slovenskih študentov glasbe na Dunaju (»Mi Dunaj Vam«), leta 1999.

S prof. Andrejem Grafenauerjem sta kot kitarski duo izdala dve kompaktni plošči. Prvo leta 2000 z deli F. Sora in J. K. Mertza, drugo pa oktobra 2001 z deli Strajnarja, Staniča, Šavlija, Pierra-Petita in Castelnova-Tedesca.

Septembra 2009 je izšla kompaktna plošča skladatelja Aleša Strajnarja, za katero sta s prof. Andrejem Grafenauerjem posnela Sonato za dve kitari št. 1. Leta 2022 je izšla kompaktna plošča »Katja Porovne

Silič plays Baldani RR« z deli Baldanija RR (aka Rastimirja Zekića). Kitaro in kitarsko komorno igro poučuje na Akademiji za glasbo v Ljubljani.

Vitja AVSEC (1970)

je slovenski skladatelj in akademski glasbenik. Osnovno glasbeno izobrazbo si je pridobil v Medvodah, šolanje pa nadaljeval na Srednji glasbeni in baletni šoli v Ljubljani, na oddelku za harmoniko in oddelku Splošne smeri. Na ljubljanski Akademiji za glasbo je z odliko diplomiral leta 1994 v razredu prof. Danijela Škerla. Ukvarja se s komorno, orkestralno, gledališko in zborovsko glasbo, občasno pa pri različnih projektih sodeluje tudi kot harmonikar ali pianist – improvizator. Med pomembnejšimi dosežki velja omeniti tretjo nagrado na Tretjem mednarodnem zborovskem natečaju akademskega pevskega zbora Tone Tomšič (1997), avtorski večer v Cankarjevem domu ter prvo mesto na razpisu za mladinsko in otroško opero (SNG Maribor, 2009). Od leta 1994 je poučeval harmoniko na glasbeni šoli Franca Šturma, od leta 1999 pa deluje kot profesor strokovno-teoretičnih predmetov na Konservatoriju za glasbo in balet v Ljubljani.

PITIJSKA RAPSODIJA

Pitijsko rapsodijo za violino, kitaro in harmoniko sem zasnoval v poletju 1989 – v pričakovanju pričetka študija Kompozicije na ljubljanski Akademiji za glasbo. Končal sem jo jeseni istega leta, pod mentorstvom prof. Daneta Škerla. Vzpodbudi za nastanek sta bili dve: po naključju sem v Budimpešti kupil ploščo s poskusom rekonstrukcije starogrške glasbe (Musique de la Grèce antique, založbe Harmonia Mundi). Drugačnost te glasbe me je navdušila, še posebej Orestov Stasimo, katerega začetek sem v skladbi tudi citiral.

Nekako sočasno pa mi je prof. Tomaž Lorenz, naš mentor Komorne glasbe na SGBŠ, po uspešni izvedbi godalnega kvarteta *Istrski fugato*, naročil delo za

trio z dokaj neobičajno zasedbo. Ker sem tudi sam harmonikar, me je pobuda zelo pritegnila.

Tako je nastala *Pitijska rapsodija*, kot refleksija in dialog z daljno preteklostjo.

»Skladba je oblikovana kot niz odlomkov, ki s stalnim vračanjem k uvodni zasanjanosti izraza postopoma gradijo vedno nove, bolj odrezave, zvočno ostrejše epizode« (dr. Stefanija v programski knjižici avtorskega CD-ja).

V nekoliko revidirani verziji je bila skladba natisnjena v okviru Edicij DSS (Ed. DSS 1546). Delo so krstili takratni dijaki SGBŠ: Staša Vojaković (harmonika), Jan Plestenjak (kitara) in Vuk Kraković (violina), kasneje pa jo je izvajal tudi trio MaRaKle (Matjaž Porovne, Ravi Sherestha in Klemen Leben).

Vitja Avsec

Aldo KUMAR (1954)

je študiral glasbo v Ljubljani, izpopolnjeval pa se je na Poljskem pri Bogusławu Schaefferju in Krzysztofu Mayerju. Njegov skladateljski opus obsega zborovsko, solistično, komorno, vokalno-instrumentalno, scenško in filmsko glasbo. Stalno sodeluje z različnimi dirigenti in poustvarjalci (Bojan Gorišek, Marko Letonja, Milko Lazar, Anton Nanut, Uroš Lajovic, Marko Munih, Stojan Kuret, Matjaž Šček, David de Villiers, Patrick Fournillier, Loris Voltolini, En Shao, David Harman in drugi). Njegove kompozicije (med najpomembnejše spadajo: *Čelo Alp* za veliki simfonični orkester, *Oj komorni dogodek* za mezzosopran, godalni kvartet, tolkala, klavir, megafon in startno pištolo, *Istrska suita* za godalni orkester, *Na struni Merkurja* kantata za mešani zbor, tenor, bariton in simfonični orkester, *Post Art ali Glej, piše ti Wolfgang* za klavir in godalni orkester, *Varda concerto* za klavir in simfonični orkester, *Cantus temporis* za zbor in orkester, *Suita devetih pogledov* za orkester, *Istralija* za simfonični orkester, *Improstrastra* za big band in

klavir, *Strastra* za simfonični orkester in orgle) so bile izvedene na mnogih slovenskih in tujih koncertnih odrih. Njegove vokalne kompozicije so postale stalni repertoar mnogih zborovskih zasedb. Kot skladatelj scenske glasbe sodeluje z vsemi najpomembnejšimi gledališkimi ustvarjalci v našem prostoru. Je avtor glasbe za številne televizijske igrane in dokumentarne filme, kot skladatelj filmske glasbe pa je podpisan pod številne celovečerne filmske projekte (Menhir, Pod njenim oknom, Tuning, Lahko noč gospodična, Aleksandinke). Za svoje delo je prejel številna priznanja, med drugim nagrado Prešernovega sklada (2010), Zlato ptico (1984), Pirnatovo nagrado (1980), nagrado Sterijevega pozorja za scensko glasbo (1987), prvo nagrado za filmsko glasbo na mednarodnem filmskem festivalu Montagna v Trentu (2000), nagrado ansambla Slovenicum, nagrado APZ Tone Tomšič in kar tri Borštnikove nagrade za gledališko glasbo (2003, 2004 in 2005).

S POLICISTKO HAPPY END

Skladbo *S policistko happy end* sem napisal po srečanju s prijazno policistko, ki me je v zgodnjih jutranjih urah ustavila na poti domov. Lilo je kot iz škafa in tako sva pod mojim dežnikom urejala formalnosti, ki so ji bile po službeni dolžnosti dodeljene. Rezultatov službenega postopka na tem mestu ne bi obelodanjal. Bilo pa je zares lepo in nepozabno doživetje.

Aldo Kumar

Primož RAMOVŠ (1921–1999)

Študij kompozicije je leta 1941 končal v razredu Slavka Osterca na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kasneje pa se je izpopolnjeval še v Sieni in v Rimu (Alfredo Casella). Prav tako je študiral klavir in za ta instrument skomponiral tudi svojo prvo skladbo, v Mozartovem stilu in v tonaliteti G dur! Prvo službo je leta 1945 dobil kot delavec knjižnice SAZU v

Ljubljani, leta 1952 pa je postal njen predstojnik. Med leti 1948 in 1964 je poučeval na Ljubljanskem glasbenem konservatoriju.

Ramovševa glasbena zapuščina je velikanski skladateljski opus. Njegove začetne kompozicije so nastale v duhu neoklasicizma, kasnejše pod vplivom ekspresionizma in serialne glasbe. Končno pa je Ramovš začetnik slovenske glasbene avantgarde. Bil je redni član Slovenske akademije znanosti in umetnosti, za svoje življenjsko delo je leta 1983 prejel Prešernovo nagrado. Deloval je tudi kot orglavec v Frančiškanski cerkvi v Ljubljani.

VIRIBUS UNITIS

V Loparnikovi knjigi *Biti skladatelj* lahko pozorni bralec zasledi nenavaden zasuk: proti koncu knjige v enem izmed intervjujev Primož Ramovš namreč o harmoniki ne pove nič kaj dobrega, a se – so-deč po dodanem komentarju, ki je bil besedilu kot opomba na spodnjem robu strani dodan tik pred tiskom – kaj hitro premisli. Eden izmed razlogov, ki so Ramovša prepričali, da je omenjeni instrument kakopak polnokrvni »stroj«, ki si zasluži mesto med resnimi zvočili, je bila zasedba Tomaža Lorenza, Igorja Sajeta in Erna Sebastiana, ki je mojstra zaprosila za novo skladbo za nenavadni trio violine, kitare in harmonike. Trostavčna, briljantno instrumentirana skladba z vsemi za poznega Ramovša značilnimi kompozicijskimi prijemi nosi latinski naslov, ki bi se v slovenščini glasil *S skupnimi močmi*. Je izboru naslova botrovalo dejstvo, da je bil to priljubljen rek cesarja Franca Jožefa? Ali pa se morda odgovor skriva v semantičnih niansah, ki bi želele nakazati, da je glasbeno poustvarjanje in prizadevanje treh mojstrov složno pripomoglo ne le do nastanka nove skladbe, temveč tudi do uvida, ki je Ramovšev opus kasneje obogatil s kar nekaj deli za harmoniko?

Klemen Leben

Janez GREGORC (1934–2012)

Diplomiral je iz kompozicije pri prof. Blažu Arničju na Akademiji za glasbo v Ljubljani. Študij aranžiranja je nadaljeval pri prof. Herbu Pomeroyu na Berklee College of Music v Bostonu, ZDA. Bil je soustanovitelj, skladatelj in aranžer študentskega jazzovskega orkestra Ad Hoc, deloval je tudi kot producent za jazzovsko glasbo na RTV Slovenija, predaval na Inštitutu za jazz Akademije za glasbo in upodabljačo umetnost v Grazu, kot profesor jazz harmonije, aranžiranja in improvizacije na Akademiji za glasbo v Ljubljani in profesor na Pedagoški akademiji v Mariboru, bil je tudi član ekspertne komisije za jazz pri EBU, član mnogih strokovnih komisij na mednarodnih glasbenih festivalih, član ekspertne komisije za glasbo pri Ministrstvu za kulturo, predsednik Društva slovenskih skladateljev, ustanovni član združenja SAZAS in dolgoletni član UO SAZAS. Za svojo ustvarjalnost je prejel številne nagrade in priznanja. Njegove skladbe so igrali na vseh pomembnejših evropskih festivalih jazza. Gostoval in snemal je s številnimi evropskimi orkestri. Pisal je za najrazličnejše orkestrske sestave ter ga kot takega redno izvajajo tako na slovenskih kot na evropskih odrih.

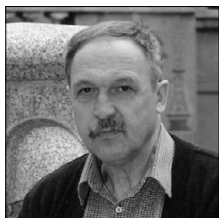
PATCHOULI

Gregorc je navdih za skladbo *Patchouli*, ki so jo kot Trio Viribus Unitis krstno izvedli Tomaž Lorenz, Jerko Novak in Franc Žibert, našel v priljubljenem hipijevskem parfumu iz »revolucionarnih šestdesetih«. Vonj tega – sicer že več kot 2000 let uporabljane – parfuma je intenziven, zemeljski, a tudi malce sladak; v različnih variacijah primeren tako za ženske kakor tudi moške. Omenjene karakteristike pa lahko brez prevelikih težav povežemo z lastnostmi Gregorčeve skladateljske govornice, ki zaznamuje to miniaturo. Intenzivna v svoji zgoščenosti, zemeljska v svojem spogledovanju s tangom in sladka v svoji, z jazzovsko harmonijo obarvani, melodiki ...

Klemen Leben

Tomaž HABE (1947)

je po študiju violine (L. Pfeifer) in teoretičnega oddelka (J. Gregorc) leta 1970 na Akademiji za glasbo končal študij kompozicije pri B. Arničju in L. M. Škerjancu ter dirigiranje pri dr. D. Švari. Od leta 1970 je nadaljeval podiplomsko izobraževanje pri prof. L. M. Škerjancu in U. Kreku.

Po desetih letih poučevanja violine, kitare, nauka o glasbi in orkestrov v Glasbeni šoli Domžale je osem let poučeval na Osnovni šoli Radomlje; skoraj trideset let je bil pedagog in predstojnik oddelka strokovno-teoretičnih predmetov na srednji stopnji Konservatorija za glasbo in balet v Ljubljani. Kot vodilni slovenski strokovnjak za področje solfeggia je napisal štiri učbenike s priročniki za učitelje za nauk o glasbi ter štiri učbenike za solfeggio za srednjo stopnjo. V letu 2003 mu je senat Akademije za glasbo podelil priznanje pomembnih umetniških del na področju kompozicije. Za dosežke na področju pedagoškega dela je prejel nagrado RS za področje šolstva za leto 1997. Je član in predsednik številnih komisij in združenj, med drugim tudi član upravnega odbora DSS. Med letoma 2006 in 2010 je bil predsednik Društva slovenskih skladateljev.

Je prejemnik številnih nagrad in priznanj – med drugim Kozinove nagrade (2014). Njegov obsežni opus obsega nad 700 simfoničnih, komornih del ter skladb za otroke in zборе.

TRI ŠALJIVKE

Na pobudo Tomaža Lorenza je za obetavne tri glasbenike, ki so skupno muzicirali na takrat še Srednji glasbeni šoli, nastal prvi stavek z naslovom *Šmentana muha*. Prijatelj Tomaž je želel, da skladba išče navdih v ljudski tematiki. Kasneje sta se Šmentani muhi pridružila še dva stavka *Polžek se je ženit šel* in *Petelinček je na goro šel*. Tematika, ki izhaja iz ljudskih napevov se v sami obdelavi močno spremeni, ohranja pa karakter besedila. Skladbe so bile

izvedene pod skupnim naslovom *Tri šaljivke za violino, kitaro in harmoniko* (Ed. DSS 1674), 26. marca 2003, v Koncertnem ateljeju DSS. Izvajalci Matjaž Porovne (violina), Ravi Sherestha (kitara) in Klemen Leben (harmonika), so s svojimi odličnimi izvedbami skladbo predstavili še v Salzburgu, Barceloni in Weimarju, zato sem jo uvrstil tudi na avtorsko ploščo *Cvetovi košenin* (Ed. DSS 200555). Dvema danes zelo uveljavljenima slovenskima poustvarjalcema se bo na kitari pridružila Katja Porovne Silič. Z veseljem pričakujem njihovo izvedbo.

Tomaž Habe

KONCERT STA OMOGOČILA

Ministrstvo za kulturo RS

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina Ljubljana

Mestna občina
Ljubljana

DSS

Društvo
slovenskih
skladateljev

Koncertni
atelje

INFORMACIJE

Društvo slovenskih skladateljev
Trg francoske revolucije 6
1000 Ljubljana
01/241 56 60
info@dss.si
www.dss.si

www.dss.si